

киръ ага и му предадохъ торбата за до утре, сир. за до днесъ сутринъта. Тая сутринъ...

Търговецътъ спрѣ да приказва, гледайки бега въ очитѣ, които като че по-широко се отвориха, безъ да мигнатъ.

— Казвай!

— Тая сутринъ отидохъ при Шакиръ ага да си взема торбата съ паритѣ...

— А той... не ти ги даде? — прекъсна го бегътъ.

— Не ми ги даде, беймъ. Хайде, казва, махни се оттука, какви пари искашъ, какво си ми далъ. И напъди ме.

Търговецътъ не каза всичко. Не каза, че Шакиръ аго го изпсувалъ здравата, че го ударилъ съ единъ кърпелъ по гърба и го прогонилъ до улицата. Но и безъ това бегътъ се досѣщаше, че е имало и нѣщо повече и че на раята не е минала тая работа така даромъ, но пакъ намисли да го посплаши повечко, за да изкаже всичко.

— Лъжешъ, гяуръ! Това не е истина — избухна бегътъ и вдигна чибукъ да го удари. — Шакиръ ага... Шакиръ ага... Знаешъ ли ти, за кого говоришъ тука и предъ кого говоришъ? Знаешъ ли ти, че като Шакиръ ага рѣдко се намира такъвъ честенъ и уменъ човѣкъ въ цѣлата нахия? Азъ тебе въ затвора ще те изпратя за тая клевета? Гиди, кяфиръ гяуръ имансѣсь...

— Прости ми, беймъ, за думитѣ ми. Затова и не искахъ да кажа, защото нѣма да ми повѣрвашъ, па и никой нѣма да ми вѣрва, освенъ рѣката. Но така си е самата истина.

— Закълни се въ вѣрата ти!

— Нѣма да се кълна, беймъ. Предъ Бога и предъ тебе съмъ, а предъ васъ лъжа не бива.

Бегътъ се замисли. Предъ него стоеше наистина гяуринъ, но тоя гяуринъ не лъжеше. Шакиръ трѣбва да